

?Com moren els amors

Volíeu arribar a algun lloc i només éreu dues bales perdudes

Foto: Hernán Piñera

Hauríeu pogut construir alguna cosa sòlida, amb costums i sofàs i petons i pel·lícules i balcons. I abraçades a temps i distàncies que no ofeguessin. I ja ho veus, ara, si us veiéssiu, un dels dos faria veure que mira l'altra banda del carrer. Encara que fos una paret on no hi hagués cap aparador. Us apartaríeu els ulls, com dos nens avergonyits d'haver promès mentides.

Vau fer l'amor lentíssimament, a qualsevol lloc. Llegies el seu cos, ell el teu. Aquell impuls, aquella ànsia. Vau entrar, amb més o menys destresa, a les profunditats de la pell i de l'enyor. Tremolàveu junts i encara no saps què us feia por. Us va xuclar aquell aferrament tan poc sa. Us va deixar consumir. I us repetíeu t'estimo, t'estimo, fins i tot en la negror del després.

La vida empeny i ell desapareix. Fins a ser un punt discret, un record de cinc segons que torna mentre algú et parla del tio amb qui m'he liat. L'escoltes a mitges. En cinc segons (que potser en són cinquanta) hi caben moltes coses: el camí que feia amb un dit per l'esquena fins arribar al coll i llavors sortien els quatre altres dits i et submergia la mà als cabells. Les calades a la finestra, deixa'm fumar també. La tos. El seu cos arrambat al teu. L'alcohol, fins a no poder més. Tornar borratxos a un lloc que no era el vostre. La barba de quatre dies, o cinc, va deixa-te-la una mica més. Allà hi havia massa vici i massa poques paraules, et dius. I, amb certa prepotència, com si t'adrecessis a algú que no fossis tu, en silenci crides al passat: volíeu arribar a algun lloc i

només éreu dues bales perdudes.

El recordes, però no l'enyores. Només és que alguna part de tu s'esgarrifa quan s'adona de com moren els amors a qui, en aquell llit de ningú, els hauries promès la vida.